

af en Sag som denne, at Samsundet, ligesom det tager sig af de gamle og udslebte Arbejdere, ogsaa tager sig af de Arbejdere, der under Udførelsen af deres Arbejde komme til Skade i større eller mindre Grad. Jeg kan ogsaa forstaa, at man gaar den Vej, man gik her i Tinget i 1890, at man deler Arbejdsgiverne i visse Klasser, saaledes som man den Gang delte dem i 3 store Klasser, der hver for sig bære den Byrde, som Loven maatte medføre. Det vil være rigtigt, synes det mig, at gaa til en saadan Deling, idet det er rigtigt, at den, i hvis Virksomhed den største Risiko er, kommer til at betale mere end den, i hvis Virksomhed der er en ringe Risiko. Nu har man sat Skellet her i dette Lovforslag mellem det mere farefulde og det mindre farefulde saaledes, at den første overhovedet kommer ind under Loven, det andet kommer slet ikke ind derunder. Jeg tror ikke, det er den rigtige Deling. Jeg tror, at den rigtige Ordning er den, at man skal stræbe til at faa alle Arbejdere ind derunder, og at Delingen efter Farens Størrelse kun kommer til at virke saaledes, at det mere farefulde Erhverv kommer til at yde et større Bidrag, og det mindre farefulde et mindre. — Det ærede kongevalgte Medlem sagde, at han havde ingen Betæneligheder ved at give dette Paabud, som, efter hvad han mente, dog maatte kunde betragtes som et Slags Indgreb i Kontraktfriheden. Han havde, sagde han, ingen Betæneligheder ved at gøre Indgreb i Kontraktfriheden, naar det i og for sig var noget rigtigt, man gjorde — noget naturligt, tror jeg, det ærede Medlem sagde. Og det kan jo siges, at det er meget naturligt, at en Arbejdsgiver holder sine Arbejdere forfikkede, og der er jo ogsaa mange, der gøre det. Det er rigtigt, at de gøre det, det er meget kont, at de gøre det, og det er navnlig kont, at de gøre det frivilligt. Om det nu i og for sig er rigtigt, at det offentlige paalægger dem at gøre det, anser jeg for mere tvivlsomt, og jeg tror ikke, at den Omstændighed, at det i og for sig er naturligt, kan begrunde et saadant Lovbud. Thi hvad er naturligt? Derom kan der jo tvistes. Jeg kunde tænke mig, at en vilde sige: det er ogsaa naturligt, naar en Arbejdsgiver tjener meget, at han saa giver sine Arbejdere en nogenlunde ordentlig Løn. Det kunde maasse være naturligt at fastsætte et vist Forhold mellem det Overskud, som Fabrikanten kan lægge til Side, og den Løn, som han skal udbetale sine Arbejdere. Jeg synes ikke, det var unaturligt, at det var et vist Forhold derimellem, og jeg ser egentlig ikke, hvorfor det offentlige ikke lige saa vel kunde blande

sig ind i det Forhold som i det andet Forhold, naar det overhovedet har med Kontraktfriheden at gøre. Naa, men naar de lærde i den Henseende ikke have Betæneligheder — og der er jo ingen, der synes at have Betæneligheder i den Retning — saa skal jeg ikke af den Grund modsætte mig, at man gaar denne Vej. Jeg har ikke den Betænelighed, som det ærede Medlem for Randers (Stilling) havde, at det skulde blive en Byrde, som Industrien og Haandværket ikke vilde være i Stand til at bære. Industrien og Haandværket har det jo gennemgaaende ret godt, og Byrden bliver, efter hvad vi ogsaa nys hørte, for Resten ikke stor. Den bliver vist ikke større, end at den kan bæres, og naar man saa tager Hensyn til — hvad jo ogsaa alle synes at være enige om, at Industrien og Haandværket efter bedste Evne vel sørgede for at lade Byrden gaa videre til Forbrugerne, saa tror jeg ikke, at man af denne rent praktiske Grund skal modsætte sig, at denne Byrde bliver lagt paa Arbejdsherrerne.

Der er ogsaa blevet sagt om dette Forslag, at det intet foregriber, og at det er en Dyd ved det, og jeg erkender, at det er ganske rigtigt, at hvis man vil gaa videre, hvis man vil gøre Forandringer, saa danner dette Forslag, hvis det bliver til Lov, ingen væsentlig Hindring derfor, men noget tror jeg alligevel, det foregriber. Det maa man nemlig sige om enhver stykkevis Reform, enhver delvis Gennemførelse af et større Lovarbejde, at den foregriber altid noget, den foregriber dette, at Reformen i sin hele Udstrækning i en nær Fremtid bliver tagen op til Gennemførelse. I den Henseende nærer jeg nogen Frygt for, at det ogsaa skal blive Følgen af, at dette Forslag ophøjes til Lov, at andre Sider af Forsikringsvæsenet, som jeg for min Del gerne saa medtagne, ville blive liggende, at en Reform paa dette Omraade vil blive skudt ud i en længere Fremtid. Det er nemlig min væsentligste Indvending mod dette Forslag, at det er saa begrænset. Sidst, da vi behandlede denne Sag her, vare vi det andet Aar naaede til ikke blot at faa Landbruget, men ogsaa Søfarten og Fiskeriet med, ja endogsaa naaet til at faa den enkelte Arbejder, der arbejder for sig selv, med, naar han skulde blive ramt af et Ulykkestilfælde under Arbejdet. Her har man nu ikke blot ubeløst Fiskeri og Søfart, formentlig fordi der endnu ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger at bygge paa, men man har, hvad jeg meget beklager, udeladt alle Arbejdere ved Landets Hovederhverv. Jeg imøderer den Indvending fra agrarisk Side, og den er jo ogsaa kommen